

ESCOLA: **SALESIANS SANT BOI**

NOM: Estela Osuna Luendo

TÍTOL: **Una gran infermera**

L'Aitor era un nen que solia ser reservat, no gaire alt, amb uns cabells negres com la nit i uns ulls verdosos semblants al color del mar. Venia d'una família humil amb una casa petita, però molt acollidora. Per fora era una casa antiga d'un poble petit, però per dins era el món de l'Aitor.

Potser casa seva semblava una com qualsevol altra, però només en entrar a la seva habitació, ja et podies adonar que era el seu món. Tenia un munt de llibres a sobre del seu escriptori, de tots els colors, temes i mides, a sobre del seu llit hi havia un llençol on es podia tancar i desconnectar de tothom. El llit de l'Aitor no era gaire gran, però era el seu refugi on podia passar hores i hores llegint, dibuixant, estudiant...

Per a l'Aitor, la seva habitació era perfecta, encara que la seva mare sempre li deia que estava massa desordenada, ell no li feia gaire cas.

Un dilluns al matí, com de costum, ell i els seus pares i ell van agafar el cotxe per anar a l'escola. Tot anava bé, o almenys ho semblava, fins que un cotxe va perdre el control. Tot es va omplir amb els sorolls dels clàxons dels cotxes, fum per tot arreu i, de cop, tot es va tornar negre per a l'Aitor, l'última cosa que va veure, va ser els seus pares estirats a terra i el seu cotxe bolcat.

Al cap d'una setmana l'Aitor es va despertar, unes llums el van encegar per un instant, l'Aitor es va aconseguir asseure molt adolorit, tenia un guix a la cama, venes per tot el tronc i li costava enfocar la visió. L'Aitor era a l'hospital, la seva habitació era petita, però acollidora, tenia una finestra gran que donava a un pati mig buit on només hi havia alguns infermers i algú que visitava algun familiar. L'Aitor va tancar els ulls per intentar oblidar-se del dolor que sentia, però va ser en va.

De cop i volta algú va trucar a la porta, l'Aitor va aixecar el cap esperant veure als seus pares, però, només va entrar una infermera que semblava amable, tenia els cabells castanys, que li arribaven fins a la cintura, uns ulls foscos molt bonics que per sobre estaven coberts d'unes pestanyes llargues i fosques.

L'Aitor se la va mirar i el primer que se li va acudir va ser preguntar-li pels seus pares, la infermera se li va acostar amb compte i li va explicar el que havia passat, els seus pares havien mort a l'accident. L'Aitor es va posar a plorar. El que menys volia en el món li estava passant a ell. Ara, sense pares, on viuria?, qui s'ocuparia d'ell quan estigués malalt? L'únic que més volia en aquell moment era que la seva mare li fés una abraçada, una d'aquelles que li feia quan era petit i tenia por a la nit, o com quan es feia mal, d'aquelles que el feien sentir segur.

Resulta que la infermera es deia Luna, de fet no era molt difícil esbrinar-ho perquè ho posava a un petit pin que tots els infermers tenien, juntament amb les seves dades, com els cognoms i l'especialitat que tenien al'hospital. Ella, en veure'l plorar, se li va apropar obrint els braços per oferir una abraçada, l'Aitor se la va mirar amb deteniment, tenia una pigu al costat del nas i una altra sota l'ull, un collaret amb la lletra "L" del seu nom i unes petites arracades en forma de perla. L'Aitor va deixar que la Luna li fés l'abraçada, en aquell moment l'Aitor es va sentir... segur, com quan la seva mare li feia una abraçada abans de dormir o quan s'acomiadava d'ella per entrar a l'escola. La Luna feia molt bona olor com de flors en un prat ben cuidat a plena llum del sol.

Després d'uns minuts, l'Aitor va deixar de plorar i li va preguntar a la Luna qui es faria càrrec d'ell, qui li donaria menjar i qui li donaria una llar, la Luna va explicar-li que segurament se l'emportarien els serveis socials a un centre d'adopció. En quant l'Aitor va sentir aquelles paraules es va posar molt nerviós aquella idea que se l'emportessin, no li feia gens de gràcia, i li va suplicar la Luna que fes alguna cosa perquè no passés això.

La Luna el va calmar i amb aquell embolic d'emocions, l'Aitor es va adormir.

Ella va sortir de l'habitació de l'Aitor, no podia parar de donar-li voltes a les seves paraules i no podia parar de pensar en els seus ulls plens de llàgrimes mentre li demanava que no el deixés sol. Al cap i a la fi, la Luna sempre havia tractat amb nens, però amb cap altre havia sentit una connexió tan forta com amb l'Aitor.

La Luna va decidir fer alguna cosa, no podia deixar que s'emportessin a l'Aitor, no després d'haver parlat amb ell així, i haver-li dit que faria alguna cosa. Així doncs, la Luna va decidir parlar amb serveis socials per veure si hi havia alguna altra manera de què no s'emportessin a l'Aitor. L'única Forma de què no sé l'emportessin era que algú l'adoptés.

La Luna encara era jove, tenia al voltant d'uns 20 anys. No sabia gaire coses sobre ser mare, però L'Aitor valia la pena, la Luna va pensar que potser no era tan difícil després de tot, l'Aitor era bastant gran, tenia uns 12 o potser 13 anys, no podia ser tan difícil, veritat?

Després de donar-li unes voltes la Luna va decidir adoptar a l'Aitor, va signar els papers, va donar les seves dades personals, com el número de telèfon, la seva adreça...

En acabar de signar els papers de l'adopció, la Luna va tornar a l'hospital i va anar directa a l'habitació de l'Aitor per donar-li la notícia. Va entrar i es va apropar al llit de l'Aitor, la mirava expectant, la Luna somreia, tenia unes dents blanques com la neu i es veia molt feliç i en quant l'Aitor va sentir la notícia va abraçar la Luna donant-li les gràcies.

Unes setmanes després, l'Aitor va anar a viure a la casa de la Luna, la seva nova mare, però, la seva sorpresa va ser que, en entrar a la seva Nova habitació, ell esperava que fos una normal com qualsevol altre, un llit, un armari i potser un escriptori. Però la sorpresa va ser quan en obrir la porta va veure exactament la mateixa habitació que a la casa dels seus pares biològics, els mateixos llibres apilats exactament igual, el llençol a sobre del llit, al mateix llit on solia llegir hores i hores. Va mirar a la Luna i li va fer una abraçada com les que li feia a la seva mare de veritat, i li va dir en un xiuxiueig: moltes gràcies, mare! La Luna va esclatar en un plor de felicitat i es van quedar abraçats tot el que quedava de tarda.